

Na poparcie złożonych wniosków rząd duński podnosi, że decyzja Komisji z dnia 19 maja 2004 r.:

- narusza istotne wymogi proceduralne;
- jest sprzeczna z art. 295 Traktatu, traktatowymi zasadami dotyczącymi pomocy państwa zawartymi w art. 87 ust. 1 oraz art. 86 ust. 2, a także protokołem dotyczącym systemu radiofonii i telewizji publicznej w Państwach Członkowskich, a także
- jest sprzeczna z rozporządzeniem Rady nr 659/1999 ⁽¹⁾ oraz dyrektywą Komisji nr 80/723 ⁽²⁾.

Na poparcie głównego wniosku o stwierdzenie nieważności rząd duński podnosi, że:

- naruszono zasadę kontrydiktoryjności, która miała konkretne znaczenie dla możliwości obrony przez rząd swego stanowiska, czego skutkiem była decyzja Komisji;
- ani opłaty abonamentowe uzyskane przez TV2, ani przychody z reklam uzyskane przez TV2 za pośrednictwem TV2-Fonden do momentu zakończenia przezeń działalności w 1997 r. nie są pomocą państwa, ponieważ nie została udzielona pomoc przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 87 Traktatu;
- kapitał wypracowany w TV2 w latach 1995–2002 stanowi normalny zysk z wykonywania przez TV2 zadań z tytułu pełnienia misji publicznej, a nie „nadmierną kompensację”, która mogłaby być uważana za pomoc państwa, niezgodną z Traktatem;
- obliczenie przez Komisję „nadmiernej kompensacji” jest dotknięte błędem;
- nie mamy do czynienia z pomocą państwa, chociaż środki udzielone TV2 przekraczają koszty netto realizacji zadań z tytułu pełnienia misji publicznej, ponieważ udzielone środki nie zostały w rzeczywistości użyte do subsydiowania skróconego (pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności) działalności komercyjnej TV2 i z tego powodu nie zakłócają konkurencji;
- środki publiczne ewentualnie przekazane TV2 mogą zostać uznane za udzielone zgodnie z testem prywatnego inwestora przeprowadzonym w warunkach gospodarki rynkowej, a zatem nie była to pomoc państwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83 z 27.3.1999 str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji (WE) nr 80/723/EWG z dnia z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi (Dz.U. L 195 z 29.7.1980 str. 35).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Port Support Customs Rotterdam BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-319/04)

(2004/C 262/90)

(Język postępowania: niderlandzki)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Port Support Customs Rotterdam BV z siedzibą w Rotterdamie (Królestwo Niderlandów), reprezentowany przez T. M. Jansena.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 maja 2004 r.,
- nakazanie pozwanej, by przedstawiła skarżącemu informacje i przesłała kopię dokumentów, o których udostępnienie wnioskował.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wystąpił o dostęp do sprawozdania służbowego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczącego obuwia i wyrobów tekstylnych pochodzących z Kambodży. Uzyskał on tylko częściowy dostęp do sprawozdania i wobec tego wystąpił również o uzyskanie dostępu do nieujawnionych części sprawozdania. Dostępu tego nie uzyskał.

Na poparcie swojego wniosku skarżący wskazuje na naruszenie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. ⁽¹⁾ Skarżący wskazuje, że Komisja nie udzieliła odpowiedzi na jego wniosek potwierdzający.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 43.

Skarga wniesiona 29 lipca 2004 r. przez Air Bourbon przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-321/04)

(2004/C 262/91)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez société Air Bourbon, z siedzibą w Sainte-Marie, Reunion (Francja), reprezentowaną przez Sauvera Vaisse'a, adwokata.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2003 r. nr C(2003) 4708 fin, na mocy której Komisja zezwoliła państwu francuskiemu na przyznanie pomocy państwowej dla Air Austral;
- polecenie Komisji i państwu francuskiemu podjęcia koniecznych kroków celu dokonania zwrotu przez linie Air Austral bezpodstawnie uzyskanej pomocy;
- na podstawie art. 87 § 2 regulaminu Sądu obciążenie Komisji zapłatą na rzecz linii Air Bourbon kwoty 10. 000 euro tytułem zwrotu kosztów postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji C(2003)4708 z dnia 16 grudnia 2003 r., na mocy której Komisja uznała za zgodną ze wspólnym rynkiem, na podstawie art. 87 ust. 3 Traktatu, pomoc przyznaną liniom AIR AUSTRAL. Chodziłoby konkretnie w tym wypadku o pomoc operacyjną w wysokości 1.950.536 euro w formie odpisu podatkowego, z którego skorzystałoby podatnicy, którzy zainwestują w nowe wyposażenie dwóch samolotów typu B 777-2000 w celu otwarcia linii PARYŻ-REUNION i którzy - jako wspólnicy spółki jawnej – oddadzą w najem to wyposażenie na rzecz AIR AUSTRAL na okres pięciu lat, a następnie przeniosą na nią własność tych urządzeń za sumę x.

Zaskarżona decyzja opiera się na twierdzeniu, że zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej, sporna pomoc stanowi pomoc operacyjną, na którą może zostać udzielone zezwolenie w celu częściowej rekompensaty dodatkowych kosztów transportu w regionach najbardziej oddalonych, do których zalicza się Reunion.

Zdaniem skarżącej, sporna pomoc powinna zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem z następujących względów:

- Pomoc stanowi pomoc inwestycyjną w na zakup urządzeń transportowych, która miałaby być zakazana zgodnie z cytowanymi wytycznymi;
- Pomoc jest zastrzeżona jedynie dla linii AIR AUSTRAL i stwarza nierównowagę pomiędzy zakłóceniami konkurencji a korzyściami jakie przedstawia ona dla rozwoju Regionu;
- Pomoc narusza zasadę niekumulacji pomocy państwowej, ponieważ linie AIR AUSTRAL skorzystały z wkładu z funduszy publicznych pochodzących od Regionu i Departamentu Reunion, które nie stanowią inwestycji, której dokonałby inwestor prywatny działający w normalnych warunkach rynkowych. Te wkłady miałyby ponadto stworzyć nadwyżkę podaży na linii Paryż-Saint Denis;
- Pomoc ta zakłóca równowagę, która powinna istnieć pomiędzy, z jednej strony, korzyściami, jakie stwarza ta

pomoc dla rozwoju regionu i, z drugiej strony, zakłóceniami warunków konkurencji pomiędzy AIR AUSTRAL i skarżącą.

AIR BOURBON podnosi ponadto naruszenie prawa do obrony, zagwarantowanego w art. 88 ust. 3 Traktatu.

Skarga wniesiona dnia 5 sierpnia 2004 r. przez Colgate-Palmolive Company przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-322/04)

(2004/C 262/92)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 5 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), wniesiona przez Colgate-Palmolive Company, reprezentowaną przez Enrique Armijo Chávariego i Antonia Castán Pérez-Gómeza, adwokatów, z adresem do doręczeń w Nowym Jorku (Stany Zjednoczone).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej Izby Odwoławczej wydanej 18 maja 2004 r. w sprawie R 0076/2004-2;
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

Zarzuty i główne argumenty

Znak towarowy będący przedmiotem zgłoszenia	Znak słowny „SIMPLY WHITE” wniosek nr 2688315
Towary i usługi	Środki do czyszczenia zębów, pasty do zębów, płyny do płukania ust (klasa 3)
Decyzja zaskarżona do Izby Odwoławczej	Odmowa rejestracji przez eksperta
Decyzja Izby Odwoławczej	Decyzja o oddaleniu odwołania
Podniesione zarzuty:	Błędna interpretacja art. 7 ust. lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94/WE